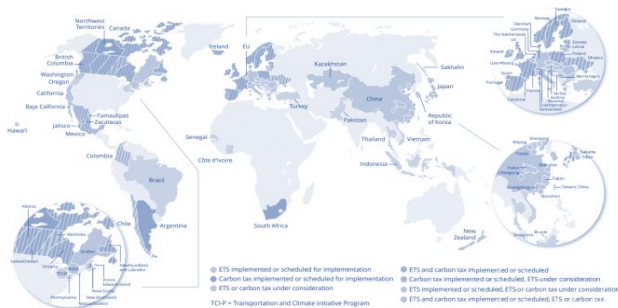

ความท้าทายของตลาดคาร์บอนไทย และประเด็นที่ต้องคำนึงถึง

ตลาดคาร์บอนถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือสำคัญในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจก และยังเกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจจากการขายคาร์บอนเครดิต ที่หลายประเทศได้นำมาใช้แล้ว ไทยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญและเริ่มดำเนินการ แต่ยังคงอยู่ในขั้นตอนเริ่มต้น ซึ่งยังมีประเด็นท้าทายที่ต้องให้ความสำคัญและพัฒนาต่อไปในอนาคต

การเตรียมความพร้อมเพื่อยกระดับการแก้ปัญหาภูมิอากาศของไทย จากการประกาศเจตนารมณ์ของไทย ในการเตรียมความพร้อมและยกระดับการแก้ไขปัญหาภูมิอากาศอย่างเต็มที่เพื่อบรรลุเป้าหมายความเป็นกลางทางคาร์บอน (Carbon Neutrality) ภายในปี 2050 (พ.ศ. 2593) และการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสุทธิเป็นศูนย์ (Net Zero Emissions) ได้ในปี 2065 (พ.ศ.2608) ในการประชุมภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ครั้งที่ 26 หรือ UN Climate Change Conference of the Parties (COP26) ในปี 2564 ซึ่งไทยมีเป้าหมายการลดก๊าซเรือนกระจกตามแผนที่นำทางการลดก๊าซเรือนกระจกของประเทศ ปี พ.ศ. 2564 – 2573 คิดเป็นศักยภาพในการลดก๊าซเรือนกระจกในปี พ.ศ. 2573 จำนวน 115.6 ล้านตันคาร์บอนไดออกไซด์เทียบเท่า โดยมีแนวทางที่สำคัญ อาทิ การเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานให้มีศักยภาพในการลดก๊าซเรือนกระจกสูงสุด การใช้พลังงานทดแทนในครัวเรือน อาคาร อุตสาหกรรมและการคมนาคมขนส่ง รวมทั้งลดปริมาณขยะ เพิ่มการรีไซเคิล เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการน้ำเสีย และผลิตก๊าซชีวภาพจากน้ำเสียอุตสาหกรรม เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การลดก๊าซเรือนกระจกยังสามารถทำได้อีกหลายแนวทาง โดยการศึกษาของ OECD ในปี 2013 ระบุว่า แนวทางที่มีต้นทุนต่ำสุดคือการกำหนดราคาให้กับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก หรือ Carbon Pricing ซึ่งประกอบด้วย การเก็บภาษีคาร์บอนและการซื้อขายก๊าซฯ หรือการมีตลาดคาร์บอน ขณะที่ World Economic Forum (2021) ระบุว่าตลาดคาร์บอน เป็นเครื่องมือสำคัญในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้คุ้มค่าที่สุด เพราะเป็นการจูงใจให้เกิดการลดก๊าซฯ จากการได้รับประโยชน์จากการขายคาร์บอน

แผนภาพ 22 ประเทศที่ใช้มาตรการทางภาษีคาร์บอน และระบบการซื้อขายสิทธิ์ในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (ETS) ทั่วโลก ปี 2564

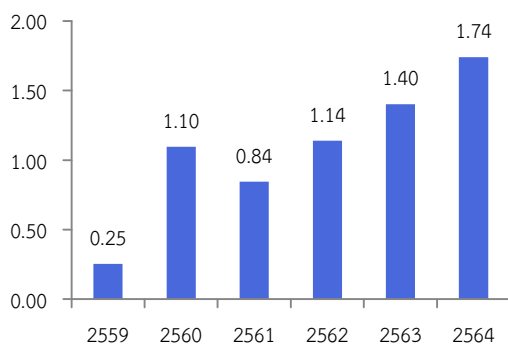
ที่มา : World Bank (2021)

ทำให้หลายประเทศมีการใช้มาตรการนี้ในประเทศของตน โดยปี 2564 ประเทศที่ใช้มาตรการด้านราคาคาร์บอน (Carbon Pricing Instruments)¹¹ ทั้งในระบบภาษีคาร์บอน (Carbon Tax) และระบบซื้อขายสิทธิ์ในการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (Emission Trading Scheme: ETS) มีจำนวนกว่า 45 ประเทศ และอยู่ระหว่างการดำเนินการอีกกว่า 65 ประเทศ โดยมีการซื้อขายคาร์บอนเครดิตคิดเป็นมูลค่าถึง 8.51 แสนล้านดอลลาร์สหรัฐ

¹¹ รายงาน State and trends of carbon pricing 2021 ของธนาคารโลก (World bank)

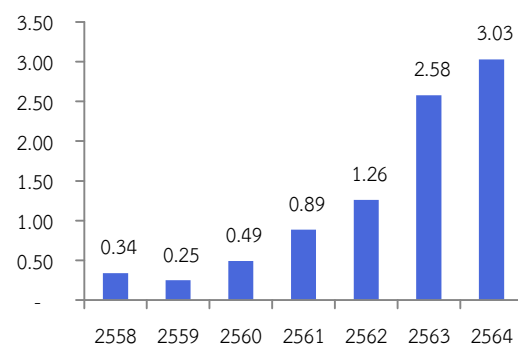
ตลาดคาร์บอนสำหรับประเทศไทยไม่ใช่เรื่องใหม่ เพราะปัจจุบันมีการซื้อขายคาร์บอนเครดิต 2 ประเภท คือ 1) การซื้อขายคาร์บอนเครดิตผ่านมาตรฐานต่างประเทศ เช่น โครงการลดก๊าซเรือนกระจกตามกลไกการพัฒนาที่สะอาด (Clean Development Mechanism: CDM) ภายใต้พิธีสารเกียวโต กำหนดให้ประเทศพัฒนาแล้วที่ประสบปัญหาในการบรรลุเป้าหมายในการลดก๊าซเรือนกระจก สามารถซื้อโควตาคาร์บอนจากผู้ประกอบการในประเทศกำลังพัฒนาที่ดำเนินโครงการพัฒนาที่สะอาดได้¹² และการซื้อขายคาร์บอนเครดิตที่รับรองมาตรฐานอื่น ๆ ของต่างประเทศ อาทิ มาตรฐาน Gold Standard (GS) หรือมาตรฐาน VERRA (VCS) โดยปัจจุบันการซื้อขายตามมาตรฐานต่างประเทศมากขึ้น จากปริมาณคาร์บอนเครดิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน ในปี 2559 มีเพียง 254 ล้านตันคาร์บอนฯ เพิ่มขึ้นเป็น 1.74 ล้านตันคาร์บอนฯ ในปี 2564 และ 2) การซื้อขายตามมาตรฐานในประเทศ โดยมี “โครงการลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจตามมาตรฐานของประเทศไทย (Thailand Voluntary Emission Reduction หรือ T-VER)” ที่องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก (อบก.) พัฒนาขึ้นตั้งแต่ปี 2557 และมีปริมาณคาร์บอนเครดิตที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน เพิ่มขึ้นจาก 0.25 ล้านตันคาร์บอนฯ ในปี 2559 เป็น 3.03 ล้านตันคาร์บอนฯ ในปี 2564 ขณะเดียวกัน ตลาดคาร์บอนยังถูกระบุในแผนแม่บทรองรับการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ พ.ศ. 2558 - 2593 และ (ร่าง) แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 13 ในหมวดหมู่ที่ 10 “ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ” โดยมีแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาระบบตลาดคาร์บอน เพื่อสร้างรายได้จากการกักเก็บคาร์บอน การส่งเสริมงานวิจัยเทคโนโลยีและพัฒนาแพลตฟอร์มสนับสนุนธุรกิจรูปแบบเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ และการส่งเสริมเทคโนโลยีการดักจับ การใช้ประโยชน์และการกักเก็บคาร์บอน รวมทั้งส่งเสริมอำนวยความสะดวกในการเข้าซื้อขายในตลาดคาร์บอนของผู้ปล่อยและผู้กักเก็บคาร์บอนอีกด้วย ซึ่งจะช่วยให้ตลาดคาร์บอนของไทยมีความชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากขึ้นในอนาคต

แผนภาพ 23 ปริมาณคาร์บอนเครดิตที่ได้รับการรับรองตามมาตรฐานต่างประเทศ (หน่วย : ล้านตันคาร์บอนฯ)

ที่มา: Ecosystem Marketplace Global Carbon Markets Data Intelligence & Analytics Dashboard, 2021 อ้างอิงใน ศูนย์วิจัยกสิกรไทย (2565)

แผนภาพ 24 ปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ได้รับการรับรองโครงการ T-VER ปี 2558-2564 (หน่วย : ล้านตันคาร์บอนฯ)

ที่มา: องค์การบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจก, 2565

ประเด็นท้าทายในการใช้ตลาดคาร์บอนเป็นกลไกในการช่วยลดก๊าซเรือนกระจก

เมื่อพิจารณาตลาดคาร์บอนของไทยในปัจจุบัน ยังมีประเด็นท้าทายที่สำคัญ คือ

1. การซื้อขายคาร์บอนในประเทศไทยยังมีปริมาณน้อย เมื่อเทียบกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก กล่าวคือ ในปี 2564 ประเทศไทยมีการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์เฉพาะการใช้พลังงานของประเทศถึง 246.9

¹² เป็นการซื้อขาย CERs (Certified Emission Reduction) หรือคาร์บอนเครดิตที่ผ่านการรับรองมาตรฐานตามอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลง สภาพภูมิอากาศของ (UNFCCC)

ล้านตันคาร์บอนฯ ซึ่งแม้ปริมาณการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จะลดลงอย่างต่อเนื่อง 3 ปีติดต่อกัน แต่ปริมาณการปล่อยยังสูงเมื่อเทียบกับปริมาณก๊าซเรือนกระจกที่ได้รับการรับรองตั้งแต่ปี 2558 ถึง ปี 2564 มีเพียง 8.84 ล้านตันคาร์บอนฯ เท่านั้น ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากโครงการ T-VER เป็นโครงการนำร่องแบบภาคสมัครใจที่ปัจจุบันมีโครงการเข้าร่วมเพียง 223 โครงการ¹³

ตาราง 11 การใช้พลังงานของไทยและการปล่อยก๊าซ CO₂ จากการใช้พลังงาน

ปี	2560	2561	2562	2563	2564	การเปลี่ยนแปลง (ร้อยละ)		
						2562	2563	2564
การใช้พลังงานของไทย (KTOE)	130,453	131,531	133,056	121,820	121,089	1.2	-8.4	-0.6
การปล่อยก๊าซ CO ₂ (ล้านตัน CO ₂)	285.5	263.4	257.4	248.5	246.9	-2.3	-3.5	-0.6

ที่มา: สำนักงานนโยบายและแผนพลังงาน (สนพ.) กระทรวงพลังงาน (2564)

2. **การขาดแพลตฟอร์มการซื้อขายและแลกเปลี่ยน** โดยแพลตฟอร์มของ T-VER ยังอยู่ระหว่างการพัฒนาซึ่ง อบก. ร่วมกับสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยกำลังพัฒนา “Thailand Carbon Credit Exchange Platform” เพื่อเป็นแพลตฟอร์มหลักสำหรับการซื้อขายและแลกเปลี่ยนคาร์บอนเครดิตของโครงการ T-VER ให้มีความเชื่อมโยงกับระบบทะเบียนคาร์บอนเครดิตของ อบก. ทั้งนี้ การซื้อขายในปัจจุบันยังเป็นรูปแบบการซื้อขายกันโดยตรงผ่านทางเว็บไซต์ ดังนั้น อาจต้องเร่งการพัฒนาโดยเร็วเพื่อให้รองรับแนวโน้มการเติบโตตลาดคาร์บอน และสร้างความน่าเชื่อถือ โปร่งใส ตรวจสอบได้ รวมถึงให้อุตสาหกรรมของไทยสามารถบริหารจัดการคาร์บอนเครดิตให้เป็นไปตามเป้าหมาย และมุ่งพัฒนาสู่การซื้อขายระดับสากลได้

3. **ต้นทุนการตรวจวัด การรายงาน และการทวนสอบ (MRV) ในการรับรองคาร์บอนเครดิต (Transaction Cost) อยู่ในระดับสูง** โดยการขอรับรองคาร์บอนเครดิตแต่ละครั้ง เจ้าของโครงการจะต้องดำเนินการตามระเบียบวิธีลดก๊าซเรือนกระจกภาคสมัครใจ (T-VER Methodology) ที่คณะกรรมการ อบก. กำหนดไว้ ซึ่งจำเป็นต้องมีการจ้างผู้ประเมินภายนอกที่ได้รับการขึ้นทะเบียนจาก อบก. สำหรับโครงการภาคสมัครใจ (Validation and Verification Body: VVB) เพื่อทำการตรวจวัดข้อมูลการปล่อยก๊าซฯ โดยค่าใช้จ่ายสำหรับการรับรองจำนวนก๊าซฯ ที่ลดได้ 10,000 ตันคาร์บอน อยู่ที่ 100,000 – 300,000 บาท หรือมีราคาเฉลี่ยประมาณ 10 - 30 บาทต่อตันคาร์บอนฯ ขณะที่ราคาคาร์บอนเครดิตโดยเฉลี่ยของปี 2564 อยู่ที่ 34.34 บาทต่อตันคาร์บอนฯ สะท้อนให้เห็นว่าต้นทุนค่าใช้จ่ายในการรับรองคาร์บอนเครดิตสูงใกล้เคียงกับราคาคาร์บอนเครดิตที่จะขายได้ ทำให้ผู้ประกอบการรายย่อย หรือประชาชนอาจประเมินว่าไม่คุ้มค่า ระหว่างต้นทุนที่เสียกับคาร์บอนเครดิตที่คาดว่าจะขายได้ จึงไม่มีแรงจูงใจในการเข้าร่วมโดยเฉพาะสถานประกอบการขนาดเล็กและรายย่อย

4. **ตลาดคาร์บอนยังไม่มีกำหนดเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซฯ ที่เชื่อมโยงกับเป้าหมายของประเทศ** จึงอาจทำให้การลดก๊าซฯ เป็นไปได้ช้า เนื่องจากตลาดคาร์บอนของไทยเป็นตลาดภาคสมัครใจ ทำให้ขาดแรงจูงใจและเป้าหมายในการลดการปล่อยก๊าซฯ ซึ่งเป็นไปได้ว่าผู้เข้าร่วมซึ่งเป็นภาคเอกชนอาจมีการปล่อยก๊าซฯ มากขึ้น และชดเชยโดยการซื้อเครดิตจากผู้สามารถลดการปล่อยก๊าซฯ จึงอาจทำให้ภาพรวมการลดก๊าซฯ

¹³ ประเภทโครงการที่เข้าข่าย T-VER ได้แก่ 1) การเพิ่มประสิทธิภาพพลังงาน 2) การพัฒนาพลังงานทดแทน 3) การจัดการของเสีย 4) การจัดการในภาคขนส่ง 5) การปลูกป่า/ต้นไม้ 6) การอนุรักษ์/ฟื้นฟูป่า และ 7) การเกษตร

ของประเทศเป็นไปได้ช้ากว่าเป้าหมาย และแตกต่างจากตลาดคาร์บอนภาคบังคับ เช่น กรณีพิธีสารเกียวโต ประเทศต่าง ๆ ที่เข้าร่วมจะมีข้อตกลงร่วมกันว่า ประเทศของตนจะปล่อยก๊าซฯ ในปริมาณเท่าใด รวมถึงเกณฑ์ดังกล่าวจะถูกนำไปบังคับใช้กับธุรกิจเอกชนในประเทศ รวมถึงมีบทลงโทษชัดเจนและมีผลผูกพันตามกฎหมาย

ประเด็นที่ควรให้ความสำคัญ

การที่ไทยจะลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกให้ได้ตามการประกาศเจตนารมณ์ และสอดคล้องกับเป้าหมายการพัฒนาประเทศในระยะ 5 ปีข้างหน้า ตลาดคาร์บอนเครดิตของไทยยังมีสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญ ดังนี้

1. **การจูงใจให้ภาคเอกชนเข้าร่วมตลาดคาร์บอนมากขึ้น** จากการสำรวจข้อมูลของสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยสำรวจผู้บริหารใน 45 กลุ่มอุตสาหกรรม ปี 2564 พบว่า ร้อยละ 70 เห็นด้วยกับการกำหนดเป้าหมายดังกล่าวและอยู่ระหว่างเตรียมศึกษาข้อมูลเพื่อเข้าสู่ตลาดคาร์บอน ซึ่งปัจจุบันมีผู้ประกอบการ องค์กร และบริษัทเอกชน ขนาดใหญ่กว่า 10,000 แห่ง ได้ยื่นเสนอแผนและขอมาตรฐานการรับรองจัดการซื้อขายคาร์บอนผ่าน T-VER อีกทั้ง กลุ่มบางจากร่วมกับพันธมิตร 11 องค์กร ก่อตั้งเครือข่าย Carbon Markets Club เพื่อสนับสนุนการซื้อขายคาร์บอนเครดิตและใบรับรองสิทธิในการเป็นผู้ผลิตไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนแบบดิจิทัลอีกด้วย สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาการปล่อยก๊าซของภาคเอกชน และความต้องการเข้าร่วมตลาดคาร์บอนซึ่งหากมีมาตรการจูงใจอื่น ๆ จะช่วยเพิ่มจำนวนสมาชิกของโครงการ T-VER ได้มากขึ้น

2. **การกำหนดเกณฑ์การปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่ต้องลดลงให้สอดคล้องกับเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกของประเทศ** เนื่องจากตลาดคาร์บอนของไทยเป็นตลาดสมัครใจ (Voluntary Carbon Market: VCM) ทำให้การดำเนินการในตลาดเป็นไปอย่างอิสระ และส่วนใหญ่เป็นการทำเพื่อกิจกรรม CSR เพื่อสังคมหรือเพียงบรรลุเป้าหมายการลดขององค์กรเท่านั้น และด้วยการไม่มีกฎหมาย ข้อบังคับ หรือบทลงโทษแก่ผู้ที่ไม่สามารถลดการปล่อยก๊าซฯ ทำให้การดำเนินการอาจไม่ช่วยบรรลุเป้าหมายการปล่อยก๊าซฯ ในภาพรวมของประเทศได้ ดังนั้น แนวทางการปรับปรุงและแก้ไขข้อจำกัดของ VCM ข้างต้น อาจทำได้โดย อาทิ 1) *กำหนดระดับการปล่อยก๊าซในกรณีฐาน (Baselines) ของแต่ละอุตสาหกรรม* เพื่อให้แน่ใจว่ามีการดำเนินการและซื้อขายคาร์บอนนำไปสู่การลดการปล่อยก๊าซฯ อย่างแท้จริง และ 2) *การเชื่อมโยง VCM กับนโยบายอื่น ๆ ของภาครัฐ* ในการส่งเสริมตลาดภาคสมัครใจ (VCM) ภาครัฐอาจต้องมีการผสมผสานมาตรการแบบบังคับ อาทิ การเก็บภาษีคาร์บอน ที่อาจค่อย ๆ นำมาบังคับใช้ เพื่อกำกับดูแลการปล่อยก๊าซฯ เพิ่มเติม และนำมาเป็นส่วนหนึ่งในการพิจารณาระดับ Baseline ของแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อให้ Baseline มีการปรับปรุงอย่างประสิทธิภาพและสะท้อนการการควบคุมการปล่อยฯ ได้อย่างแท้จริง รวมถึงน่าจะมีความยืดหยุ่นมากกว่าการใช้มาตรการแบบเดียว

3. **การจัดทำระบบฐานข้อมูลการซื้อขาย Carbon Credit** นอกจากการมี platform ซื้อขายคาร์บอนเครดิตแล้ว การจัดทำระบบฐานข้อมูล และตรวจสอบความถูกต้องจะช่วยให้ T-VER มีการดำเนินงานที่โปร่งใสและน่าเชื่อถือได้ รวมทั้งการมีระบบข้อมูลยังช่วยในการติดตามสถานการณ์ และใช้เป็นฐานข้อมูลที่ภาครัฐสามารถนำมาเชื่อมโยงกับเป้าหมายการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกได้อีกทางหนึ่งด้วย

4. การส่งเสริมให้มีการลงทุนในเทคโนโลยีที่สามารถลดการปล่อยก๊าซฯ หรือการลงทุนเพื่อผลิตคาร์บอนเครดิต กล่าวคือ โครงการที่สามารถเข้าร่วมกับ T-VER ในปัจจุบัน ประกอบด้วย 1) การเพิ่มประสิทธิภาพพลังงาน 2) การพัฒนาพลังงานทดแทน 3) การจัดการของเสีย 4) การจัดการในภาคขนส่ง 5) การปลูกป่า/ต้นไม้ 6) การอนุรักษ์/ฟื้นฟูป่า และ 7) การเกษตร ซึ่งการลงทุนในโครงการต่าง ๆ ต้องใช้เงินลงทุนซึ่งบางโครงการมีต้นทุนสูงและอาจเป็นอุปสรรคในการเข้าร่วมของผู้ประกอบการ อาทิ การเผาขยะมูลฝอยด้วยเตาเผา ซึ่งเป็นหนึ่งในโครงการที่สามารถเข้าร่วม T-VER นั้นจากข้อมูลของกระทรวงพลังงาน พบว่า ค่าก่อสร้างระบบเตาเผาขยะมูลฝอย 500 ตันต่อวัน มีต้นทุนค่าก่อสร้างประมาณ 2,300 ล้านบาท ดังนั้น การมีมาตรการส่งเสริมการลงทุน หรือแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำเพื่อการปรับเปลี่ยนเทคโนโลยีจะมีส่วนช่วยอย่างมากต่อผู้ประกอบการ เช่น ธนาคารกลางญี่ปุ่นมีนโยบายสนับสนุนเงินกู้โดยไม่คิดดอกเบี้ยให้แก่สถาบันการเงินเพื่อนำไปปล่อยกู้ในลักษณะที่เชื่อมโยงกับนโยบายการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ เป็นต้น

5. การสร้างการรับรู้ และส่งเสริมให้ท้องถิ่นและชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการซื้อขายคาร์บอนเครดิต เนื่องจากโครงการ T-VER เปิดกว้างให้ชุมชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามาซื้อขายคาร์บอนเครดิตได้ โดยในปี 2563 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำโครงการเข้าร่วมจำนวน 35 โครงการ ซึ่งนอกจากจะสามารถช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมที่เกิดจากการปล่อยก๊าซฯ ได้แล้ว ยังทำให้ชุมชนมีรายได้จากการขายคาร์บอนเครดิต และนำรายได้ดังกล่าวมาพัฒนาชุมชนได้อีกด้วย อาทิ องค์การบริหารส่วนตำบลท่ามะนาว อำเภอยะบะดี จังหวัดลพบุรี ได้จัดทำโครงการก๊าซชีวภาพระดับชุมชนจากฟาร์มสุกร โดยการติดตั้งระบบกักเก็บก๊าซชีวภาพแบบบ่อหมักไร้อากาศ เพื่อบำบัดน้ำเสียจากฟาร์มสุกร 8 แห่ง โดยโครงการดังกล่าวมีระยะเวลาการคิดคาร์บอนเครดิต 7 ปี และสามารถลดก๊าซฯ ได้ถึง 1,634 ตันคาร์บอนฯ ต่อปี ซึ่ง อบต. สามารถนำไปขายจะสร้างรายได้ให้กับพื้นที่ได้นอกจากนี้ การติดตั้งระบบกักเก็บก๊าซชีวภาพดังกล่าวยังก่อให้เกิดผลทางอ้อม โดยชุมชนยังสามารถนำก๊าซชีวภาพที่เกิดขึ้นไปใช้ในครัวเรือนภายในชุมชนได้อีกด้วย ดังนั้น จึงต้องมีการประชาสัมพันธ์และส่งเสริมให้ชุมชนเข้าร่วมโครงการมากขึ้น